

Ministeren for offentlige Arbejder (*Fris-Skotte*): Som det er oplyst i Betænkningen, har jeg ikke kunnet tiltræde Lovforslaget eller de her af et Flertal stillede Ændringsforslag, og som Begrundelse herfor kan jeg henvise dels til mine Udtalelser ved Forslagets første Behandling, dels til de Betragtninger, der er gjort gældende af et Mindretal i Betænkningen.

Jeg maa holde for, at den Ordning, som blev truffet ved Motorafgiftsloven af 1930 og 1931, hvorefter de Beløb, der indkom udover, hvad der, som forudsat i Afgiftsloven af 1927, skulde holde Kommunerne skadesløse for det Merslid paa Vejene, som Motortrafikken havde medført efter 1913—14, fortrinsvis skulde anvendes til saadanne Forbedringer af Vejnettet, som Motortrafikkens Vækst gjorde nødvendige og ønskelige, er en god og fornuftig Ordning, som ikke bør ændres. Denne Anvendelse har ogsaa været forudsat fra alle Sider, ikke mindst af Motorfolkene, som Begrundelse for, at Motorafgifterne ikke blev nedsat trods Afgifternes stigende Provenu gennem de forløbne Aar.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at de Beløb, der af den samlede Motorafgift er torbeholdt Kommunernes almindelige Vejudgifter, saavel i 1930 som i 1931 er blevet væsentlig forhøjet udover, hvad der efter Loven af 1927 forudsattes at skulle stilles til Raadighed for Kommunerne. Sidste Gang, i 1931, blev de endda forhøjet med et Beløb af 5 Mill. Kr. aarlig, ligesom specielt Sognekommunerne ved Forhøjelsen i 1931 af deres Andel i Fordelingsprovenuet fra 24½ til 34½ pCt. kan vente fremtidig at faa deres Bidrag fra Motorafgifterne forhøjet med mere end 33 pCt.

Det er endvidere en Forudsætning for den i 1931 reviderede Fordeling mellem Amtskommunerne og Sognekommunerne, at Amtene overtager Vedligeholdelsen af saadanne sognekommunale Veje, som har Betydning for den gennemgaaende Færdsel, ved at optage saadanne Veje paa Landvejsfortegnelsen, og skulde denne Forudsætning ikke holde Stik, saaledes at Sognekommunerne ikke faar omtrent de samme Refusioner af deres Vejudgifter som Amtskommunerne, har jeg erklæret mig villig til at fremsætte et Lovforslag om en ny Fordeling mellem Amts- og Sognekommunerne.

Jeg maa dernæst hævde, saaledes som det ogsaa er fremført af Mindretallet i Betænkningen, at Ministeriets Indflydelse paa Vejnettets Udbygning ikke kan undværes, naar det drejer sig om Vejarbejder af mere

end lokal Karakter. Hensynet til den gennemkørende Trafik — og den foregaar jo ikke alene paa Amtsveje, men i lige saa høj Grad paa de almindelige Sogneveje — kræver Planmæssighed og Overblik ved de mindre som ved de større Vejnet og Vejledning fra Ministeriet overfor saavel Amter som Kommuner, og jeg har da heller ikke, saa længe Loven har bestaaet, fra nogen Side modtaget det Indtryk, at der i Amter eller Sognekommuner er nogen anden Opfattelse om Hensigtsmæssigheden heraf. Tværtimod er det min Opfattelse, at Samarbejdet mellem Ministeriet og Kommunerne er det bedste, og at Erkendelsen af det gavnlige heraf i fuldt Maal er til Stede.

Jeg kan bekræfte, hvad Mindretallet refererer om min Udtalelse i Udvalget, at der ikke fra Ministeriet eller af Overvejsinspektøren er stillet bestemte Krav ved Vejudvidelser og nye Vejanlæg med Hensyn til Planumsbredde, Kørebanebredde og Kørebanebefæstelsens Art, og jeg maa afvise de Slutninger, som det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) drager af de Skrivelser, han omtalte, men som ikke findes optrykt i Betænkningen. Jeg maa tilføje, at Flertallets Karakteristik af Amts- og Sognekommunernes Udvidelser af Vejanlæg som Luksusarbejder egentlig ikke staar i Samklang med det bærende i Flertallets Forslag, ifølge hvilke disse her af Flertallet saa stærkt kritiserede Vejmyndigheder fremtidig uden Ministeriets Raad og Vejledning selv skal lede alle Vejarbejder. Jeg maa ligesom Mindretallet i Betænkningen gaa ud fra, at Amts- og Sogneraadene ikke har stillet Forslag om Arbejder, der kan betegnes som Luksusarbejder, men har taget Hensyn til alle givne Forhold, og jeg erindrer da ogsaa et Tilfælde, hvor et nærmere bestemt Arbejde overfor mig var betegnet som et Luksusarbejde, og en meget stor Anlægssum var nævnt, men at det da ved en Underøgelse viste sig, at det drejede sig om Udretning af en Krumning af en Landevej ned gennem en Aadal, hvor adskillige Ulykestilfælde med dødelig Udgang havde fundet Sted, og som af de vejsagkyndige, inklusive Overvejsinspektøren, betegnes som en af de farligste Vejkrumninger maaske i hele Landet. Det viste sig for øvrigt, at Rygtet havde tredoblet det Beløb, som der var Tale om at anvende til det paagældende Arbejde. Jeg maa derfor, indtil bedre Eksempler bliver mig forelagt, gaa ud fra, at de af Amts- og Sognekommunerne som nødvendige eller stærkt ønskelige betegnede Forslag til Vejarbejder virkelig har kunnet fortjene denne Betegnelse, og at den Del